

Niğde Nur Talebelerini Ziyaretim

1980 ihtilâlinin ilk günleri idi; Niğde'ye gittim. Oradaki Nur talebeleri ile buluştuk. Dersten sonra, çay sohbeti esnasında, kardeşlerden bazıları:

“Hocam, bu millet her zaman korku ve endişe içinde mi yaşayacak?” diye sordular.

“Hayrola ne olmuş ki böyle söylüyorsunuz?” dedim.

“Hocam, dediler, daha ne olsun ihtilâlden evvel anarşist ve teröristlerin mahkumu idik. Herhangi bir şehre korkusuz gidemiyorduk. Şimdi de bu ihtilâlin sonuçlarının ne olacağını bilemiyoruz, tedirginiz. 1960 ihtilâliyle memleketimiz yarım asır geri gitti. Halbuki o zaman devletimiz on sene içerisinde yüksek bir seviyeye gelmişti. Dünya devletleri arasında fevkalade bir itibar kazanmıştı. Milletimiz huzur içerisinde, her gün madden ve manen terakki ediyordu. 1960 ihtilâlini yapanlar demokrasiye büyük bir darbe vurdukları gibi, memleketimizin terakkisine vesile olan üç büyük devlet adamımızı da herkesin gözü önünde idam ettiler.”

Onlara şu cevabı verdim:

“Bu ihtilâl 1960 ihtilâli ile kıyaslanamayacak kadar farklı bir harekettir. Çünkü 1960 darbecileri, sizin ifadenizle, memleketi senelerce geri götürdüler. Halbuki bugünkü ihtilâl, memleketi bir badireden kurtardı. Bir ameliyat-ı cerrahiye yaptı. Ülkemizi karıştırıp parçalamaya çalışan anarşi ve terör guruplarını ortadan kaldırdı.”

Bu minval üzere bir süre sohbet ettik. Sohbetin sonunda bir genç:

“Hocam, huzur ve güven ortamına ne zaman kavuşacağız?” diye sordu.

Latifevâri, **“Siz dağlara, bağlara, kasaba ve köylerinize fındık ağacı dikin, o zaman huzura kavuşursunuz.”** dedim ve sustum. Onlar da hayret içinde bana bakarak:

“Hocam bizim meselemiz ile fındık dikmenin ne alakası var?” dediler.

“Tecrübeyle sabittir ki, fındık ağacı yağmuru kendisine çeker. Ancak malumunuzdur ki, yağmurun gelmesine birkaç ağaç kâfi gelmez. Eğer rahmet, bereket istiyorsanız bütün köy, kasaba ve

şehirlerinizi fındık ağaçlarıyla donatın. Yani Nur talebelerini çoğaltın ki rahmet-i ilahiyenin celbine vesile olasınız. Ve böylece ülkemiz de refaha huzura ve hakiki saâdete kavuşabilsin.”

Konuşmamı şöyle sürdürdüm: “Memleketimizin elbette ki bir çok şeye ihtiyacı vardır. Ancak bunların en önemlisi insan unsurudur. Salahat ile mahareti kendinde toplayan fertlere ihtiyacımız vardır. Böyle insanlar sayesinde ülkemiz huzur ve refaha kavuşur.

Üstadımız bu hakikati tâ 1900’lerde:

“Vicdanın ziyası, ulûm-u diniyedir. Aklın nuru, fûnun-u medeniyedir. İkisinin imtizacıyla hakikat tecelli eder. O iki cenah ile talebenin himmeti pervaz eder. İftirak ettikleri vakit; birincisinde taassub, ikincisinde hile, şübhe tevellüd eder.”¹

diye ifade etmiştir. Endişeye ve yeise hiç lüzum yok. Üstad,

“Şu istikbal zulümatı ve inkılâbları içerisinde en gür ve en muhteşem sadâ, Kur'an'ın sadâsı olacaktır!”²

diye müjdelemiyor mu? Ancak bu müjdenin tahakkuku, yukarıda ifade ettiğim gibi fındık ağaçlarının çoğalmasına bağlıdır. Onlar da hep beraber gülüşerek:

“Hocam Allah razı olsun, bizi aydınlattınız. Her zaman böyle gidip gelseniz ne iyi olur.” dediler.

Yine aynı gün akşam sohbetinde kendilerine şunları anlattım:

“Bir zamanlar ecdadımız kuvvet ve ihtişamıyla dünyaya meydan okurken, bugün bize ne oldu ki dünya milletleri arasında en geri seviyede bulunuyoruz. Mesela; Almanya ve Japonya Birinci Cihan Harbinde bizimle beraber savaşa girip mağlup olmalarına rağmen, sadece ekonomik açıdan değil, her yönden bizden ileri bir seviyede bulunuyorlar. Biz İkinci Cihan Harbine girmedik, onlar girdiler, hem de harpten mağlup olarak çıktılar ve ülkeleri harap oldu. Buna rağmen bugün dünyanın en ileri gelen ülkelerinin başında gelmektedirler, biz ise hâlâ yerimizde sayıyoruz.”

"Halk arasında bir darb-ı mesel vardır. 'İmamın seviyesi cemaatin altında olursa, o imam faydadan ziyade zarar getirir. O cemaat de daima huzursuz olur.' İşte bu misal gibi herhangi bir milleti idare edenler kifayetsiz olursa, o millet tedenni eder. Bilakis maharet ve salahatı kendinde cem eden ehil idareciler başta olursa o millet daima terakki ve tekamül eder. İşte o zaman cihana hakim olup, gittiğimiz iklimlere ilim, irfan ve medeniyet götürebiliriz. Sizin de bildiğiniz gibi, bu millet mazide nice sayısız kahramanlar yetiştirmiştir.

Mesela 400 cengaverden, 600 sene ömür süren bir imparatorluk ortaya çıkararak, bayrağımızı asırlardır dünyanın dört bir tarafında dalgalandırmışlardır. Bediüzzaman Hazretleri de bu necip milletin, gayret ve fedakarlığını,

"İşte ey ehl-i Kur'an olan şu vatanın evlâdları! Altıyüz sene değil, belki Abbasîler zamanından beri bin senedir Kur'an-ı Hakîm'in bayraktarı olarak, bütün cihana karşı meydan okuyup, Kur'anı ilân etmişsiniz. Milliyetinizi, Kur'ana ve İslâmiyete kal'a yaptınız. Bütün dünyayı susturdunuz, müdhiş tehacümatı def'ettiniz..."³

cümleleriyle dile getirmiş, takdirlerini ifade etmiştir.

Şimdi sizler de bu Risaleleri okuyarak onlardaki hakikatleri hayatınıza mal ederseniz, hem bir çok insanın hidayetine vesile olacaksınız, hem de devletimiz sizin gibi gençlerin sayesinde maddi terakkide de Avrupa'ya yetişecek ve hatta onu geçecektir." dedim.

Bu sohbetin sonunda gençlerin endişe ve ümitsizlikleri gitti, yerini şevk ve neşeye bıraktı.

Dipnotlar:

¹ [Münazarat, s, 86.](#)

² [Tarihçe-i Hayat,s, 145.](#)

³ [Mektubat, s, 324.](#)